

Ὁ Φασουλῆς φρονήθης σὲ ζωοπανηγύρετε.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπῆγε στὸν Ζωολογικὸν
ὡν ὄη τὸ πανηγύρι τὸ φιλανθρωπικόν,
καὶ ἔλεγε στὰ θηρία: καὶ οἱ λοιπὸν κεινάτε
καὶ τὴν ψὴν μὲ βοῶμους καὶ βραχυσθιμοὺς ἔκινάτε.

Καὶ οἱ σὲς βουλιμώματα μακρὰν τῆς κοινικίας
τὰ ἄλλα διαγνήσατε,
μόνο ποῦ δὲν μπορεῖτε καθὼς τὸς Συντεχνίας
ψηφίσματα νὰ κίνατε.

Ἐν τούτοις καὶ ἄνευ τούτων κεντρῶστε τὸν ἔθλον
καὶ τὴν θεριμὴν ἀγάπην ἡμῶν τῶν ζωοφίλων.

Χάριν πολλὴν ὄρεσάτε στὸν Γερμανὸν καὶ μόνον,
ὅπου γὰρ οὐκ ἐργάζεται μὲ κηδεμόνος πόνον.
Καὶ πάντα μὲ τὸν Γερμανὸν νὰ τάχετε καλά,
καθὼς καὶ ἡμεῖς φροντίσαμε μὲ βάρσανα πολλὰ
καὶ μὲ τὴν δεξιότητα τοῦ Κόντε τοῦ Κορφαῆτη
νὰ κἀνωμε τὸν Γερμανὸν τὸν Κάτσε προστάτη.

Τέτοια καὶ ἄλλα παρελήθη
μὲς στὸ ζωοπανηγύρι

μοναχός του κατ' ἴδιον καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων
καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀνθρώπου καὶ τρεψιμὰ ομοίωσιν,
καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν γέρον φρίττων: ἂν καὶ τέρας αἰμοβόρον
εὐρέσις τὴν αἰμοφιδίαν ἀνθρωποειδῶν αἰλοῦσιν.

Κι' ὁ Παυλῆς τὸν ᾄδωνσε ἀσπίο γοργῶν ἔρωτος
συλλάβων ἱεροπότοι ἀπὸ πρὸς θύλας, ἀνοκέρωτας
τὴ τέρας ἄπορον γὰ νὰ ἔγουν ἀπὸ τοιούτων γάρων;
καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ φίλος
ἀπήνητος στομιλοῦς

ἔμπορε νὰ γίνων καὶ ἄνθρωποι μὲ οἱ ἱεροποτάμων.

Εἶδε στρουθοκαμηλοῦς
καὶ ἔβλεπε τὸ πόδι των,
καὶ ταραχιδιῶν ὀμολοῦς
μὲ χάριν ἐπαφροδίτων.

Εἶδε καὶ παπυγάλους
μικροῦς τε καὶ μεγάλους,
καὶ ἑνώπιον ἐκείνων ἐπιτήρησι διαφορῶν
τῆς Χάρσας λιμαδρῶν,
καὶ ἐκείνη καὶ ἐγὼ μὲ ὅλην τὴν φαμίλια του
καὶ μὲ τὰ θεῶ του χεῖρα βατοῦσε τὴν κοιλία του.

Καὶ ποτικὸς ἐμπρός του προσεῖδε μουστακίτου
καὶ ἄμεσος τὰ Ταμεία θυμηθῆς τοῦ κρητός,
ἀλλ' εἶδε καὶ νυφίτσας καμψάσις νὰ σφρηγοῦν
καὶ μ' ἀνοικτὰ τὰ μάτια γαμπροῦς νὰ κρηγοῦν.

Μὲ στόμα περγαῖον
εἶδε καὶ πλήθος ὄρεων,
καὶ ἔλεγε πρὸς ὄριον νέον,
χαρίεντα, λευκοφαιον.

Σὺ, πονηρὸν, κατάφερες τὸ γυναικίον φίλον
καὶ πρῶτον ἐδοίμασε τῆς γνώσεως τὸ ἔθλον.

Εἶδε σὲ κλυθία κλεισμένους καὶ παντοπακὸς πύθους,
πλὴν ἀντάρωσε καὶ ἄνθρωποις παρὰ φύσιν ἀγαθούς,
καὶ τὴν ὄψιν βλέπων τούτων καὶ πύθων εὐαρέστον
ἐνθυμηθῆ τὸς ἐκείνων
τὸν δειλιπτοῦν Δαρβίνον,
καὶ ἔλεγε: Θεὸς σχαρῆστον.

Καὶ πρὸς τὸν λέοντα σπράφει
εἶπε πρὸς τοῦτον κατηχη:

Καὶ σὺ καὶ σὺ βρυχώμενος τὰ νύχια σου προσεῖναις
κλεισμένους ὄσως ὁ Χαμὶ ἐνὸς τῆς Ἀλατίνης.
Καὶ σὺ, ταλαίτωρ, κενῶς... ἔλατε βροθήστε
τὸν βασιλεῖα τῶν βοῶντων,
λέων ἔρεψες καὶ κεινὸν
καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;

Μὲ σὲ βρυχώμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ κειναλοὶ λόντες,
οἱ μὲ οὐκὲς παλιόντες,
οἱ πρὸς οὐκὲς βρυχώμενοι
καὶ ἐπὶ οὐκὲς κενῶμενοι.

Εἶπεν ἀπ' αὐτῆς ἐποικτίωσε στὸ χεῖρ τοῦ κοστάρι
καὶ ἄτρομητος ἐξώρησε στὸ κῆπον τὸ λεγοντάρι,
καὶ ἐκείνο μολίς κῆπτασε τὸν ἥρσα τὸν πρῶτον
τοῦ γύριος τὰ παιδιὰ καθὼς στὸν Δόν — Κισσῶτον.

Καὶ καμψάσις ποικίλης,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὀλοκονέματος λαμπίτης μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν
νὰ ζητήσετε στὸν Ὀλιγον τὴν μεγάλην Ἐκμείαν.
Μὰ τί λάμπας εἶναι τούτου!.. ἵ λαμπαρὰ φωτὸ βαλοῦν...
καὶ πρὸ πάντων μία λάμπα, ποῦ Σινουμπρα τὴν καλοῦν,
τόσο φέγγει, ποῦ νομίζεις φῶς ἠλεκτρικῶν πᾶς βράζει...
τέτοια λάμπα καὶ τὸ σπῆν τὸ ἑσὺ μὲς καταναῖται.
Ἐπίσκοπον καὶ μαρμαλάδες ἀπὸ φουσκὸν σταφύλι,
ποῦ ἔμπορε νὰ μὲν ἡμέρας ἡ γλυκάδα ταν' ἄν' χεῖλη.